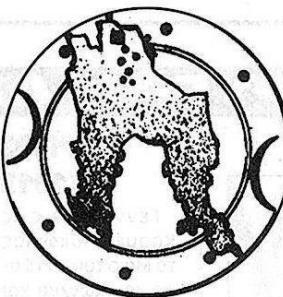

Ο χειμώνας εφέτος έντυσε πολλές φορές τα χωριά του Πάρνωνα στα άσπρα, με διακοπές ηλεκτρικού, πάγωμα των σωλήνων ήδευνσης.
Καρυές, το Κάτω Χωρίο. (φωτ. Τάκη Σπανού).

ΠΑΝΟΡΜΕΝΟ
ΤΕΑΧΟΣ
PORT PAYE
Κηφισίας
Αρ. ΑΒ.
ΕΛΛΑΣ - ΗΛΛΑΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ
ΚΗΦΙΣΙΑΣ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ΕΛΛΑΣ

Καρυές

Η ΑΡΑΧΟΒΑ ΛΑΚΩΝΙΑΣ
ΚΑΙ ΤΑ ΧΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΝΩΝΑ

ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗ ΤΡΙΜΗΝΗ ΕΚΔΟΣΗ ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ • ΕΤΟΣ 160 • ΦΥΛΛΟ 66 • ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2001-ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2002 • ΨΑΡΡΩΝ 10Γ ΚΗΦΙΣΙΑ 145 61

★ ★ ★
Θερμές ευχές
για μια ευλογημένη,
χαρούμενη, ειρηνική
και δημιουργική
χρονιά!

Στέλνουν προς όπους τους συμπατριώτες, όπου γνει:

- ♦ Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Ευστάθιος.
- ♦ Ο Αιδ. πρωθιερέας Μητροπόλεως Σπάρτης κ. Γ. Μπλάθρας.
- ♦ Ο Αιδ. ιερέας Αγίας Ειρήνης Σπάρτης κ. Κυρ. Αμανατίδης.
- ♦ Ο Νομάρχης Λακωνίας κ. Γρηγόρης Αποστολάκος.
- ♦ Ο Δήμαρχος Σπάρτης κ. Δημοσθένης Ματάλας.
- ♦ Ο πρόεδρος Κοινότητας Καρυών κ. Θόδωρος Σταθάκης.
- ♦ Ο Δ/ντης του Ματαθίεου Καθιδρύματος κ. Θόδωρος Ματάλας.
- ♦ Ο πρόεδρος κ. Βασίλης Πρεκεζές και το Δ.Σ. του Συνδέσμου Απανταχού Καρυάτων.
- ♦ Ο πρόεδρος κ. Ιάσονας Βούρβουλης και το Δ.Σ. του Συνδέσμου Απανταχού Βαμβακιών.
- ♦ Ο πρόεδρος κ. Βασίλης Δαλαμάγκας και το Δ.Σ. του Συλλόγου των εν Σπάρτη Βρεσθεντών.
- ♦ Ο πρόεδρος και το Δ.Σ. του Επιμορφωτικού Συλλόγου Βασιάρα «Ο Δημόκριτος».
- ♦ Ο πρόεδρος κ. Βασίλης Γεωργιάδης και το Δ.Σ. της Πνευματικής Εστίας Σπάρτης.
- ♦ Ολες οι Διευθύντριες και το διδακτικό προσωπικό των Αρσακείων και Τοσίτσεων Δημοτικών Σχολείων Ψυχικού και Εκάπης.
- ♦ Ο καθηγητής Παν/μίου Αθηνών κ. Σταύρος Παπασταυρίδης και ο μπέρα του κ. Ντίνα.
- ♦ Ο καθηγητής Παν/μίου Αθηνών κ. Θόδωρος Πίτσιος.

ΓΙΑ ΤΑ 15 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

Ευχαριστώ πολύ όλους τους αγαπητούς αναγνώστες που μου ευχήθηκαν για τα 15 χρόνια που συμπλήρωσε η εφημερίδα μου, τον Σεπτέμβρη του 2001, με κάρτες, τηλεφωνήματα και γράμματα.
Με ικανοποίηση δημοσιεύω ορισμένα γράμματα, γιατί πιστεύω ότι όλα όσα έχουν γραφτεί και θα γραφτούν, (με τη βοήθεια του Θεού), αποτελούν ένα μέρος της ιστορίας της εφημερίδας «ΚΑΡΥΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΧΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΝΩΝΑ».

Τα 15 χρονα των «ΚΑΡΥΩΝ»

**Του Νίκου Ι. Κουφού,
εκπαιδευτικού - συγγραφέα**

Το φθινόπωρο του 2001, συμπλήρωθηκαν 15 χρόνια συνεχούς κυκλοφορίας της εφημερίδας: «Καρυές, η Αράχωβα Λακωνίας και τα χωριά του Πάρνωνα», που εκδίδει στην Αθήνα, η εξ αγχιστείας Αραχωβίτισσα κ. Αννίτα Γκλέκα - Πρεκεζέ. Πρόκειται για μια οκτασελίδη, ανεξάρτητη τρίμηνη έκδοση Ενημέρωσης και Επικοινωνίας, που φτάνει στα σπίτια των όπου γης Αραχωβίτων και λοιπών όμορων «Παρνωνιτών».

Η υλή της συναπαρτίζεται από ειδήσεις τοπικού ή λακωνικού ενδιαφέροντος, από θέματα κοινωνικά, ιστορικά και πολιτιστικά της περιοχής του Πάρνωνα που έχει ως κέντρο την ιστορική κώμη των Καρυών. Εμπλουτίζεται πάντοτε από πλαίσιο και σύγχρονο φωτογραφικό υλικό το οποίο προβάλλει τον τόπο, τους ανθρώπους και τα μνημεία του.

Οι πνευματικός εργάτης του τόπου αυτού, χαιρετίζω θερμά την επιτυχή εκδοτική προσπάθεια της αγαπητής κ. Γκλέκα - Πρεκεζέ και της εύχομαι από την καρδιάς κάθε προσωπική και οικογενειακή ευτυχία. Πα-

ράλληλα, θέλω να σημειώσω λίγες αράδες σχετικές με την εφημερίδα της και τους σκοπούς που αυτή εξυπηρετεί κατά τη σημερινή εποχή.

Πρόκειται λοιπόν για μια κατάθεση πολύχρονου μόχθου αλλά και ιδιαίτερης χαράς, αφού η κ. Γκλέκα - Πρεκεζέ φαίνεται να ενσταλάζει την αγάπη της στο έργο της το οποίο προσφέρει στους αναγνώστες και στην ευρύτερη κοινωνία των συμπατριωτών μας. Οι «Καρυές», όπως και άλλες τοπικές εφημερίδες που περιέχουν ύλη της ίδιας μορφής, συμβάλλουν με πολλούς τρόπους στη διατήρηση της κοινωνικής συνοχής και της διατήρησης της συλλογικής μνήμης γενικότερα. Φέρουν τα νέα του χωριού στις γειτονίες του κόσμου και παρωθούν τις νεότερες γενιές να επιστρέψουν στις «ρίζες μας». Οι νέοι, έστως ως θερινοί επισκέπτες που προσέρχονται για σύντομο χρονικό διάστημα στην πατρώα γη, ή απλώς ως αναγνώστες, μπορούν να σκύψουν νεορά και ν' αντλήσουν από φλέβες μυστικές, «μάννα ζωής, μέλι το εκ πέτρας». Μπορούν εκεί ν' ανασάνουν για λίγο ελεύθεροι και απαλλαγμένοι από το θύρυσο και την τύρβη των μεγαλουπόλεων, ν' απο-

δράσουν και να επιστρέψουν στον κόσμο των παλαιών προγόνων και των σημερινών λιγοστών συγγενών. Να έρθουν στον τόπο που θα τους καθησυχάσει και θα τους αναπαύσει.

Η τοπική εφημερίδα είναι ο σύνδεσμος που διατηρεί συνεχώς την επαφή με τη μακρινή γενέθλιο γη, με τη μικροκοινωνία του χωριού, με τα πατροπαράδοτα ήθη και έθιμα που πρέπει να διατηρηθούν αφού αυτά στηρίζουν τα άτομα και τις ομάδες από την πολιτισμική αλλοίωση των τρόπων της ζωής μας.

Η τοπική εφημερίδα, αντιπροσωπεύει πλέον μια από τις ελάχιστες αντιστάσεις στην ολόενα και περισσότερο απειλούμενη διαχρονική και κοινωνική μας ενότητα. Γ' αυτό είναι ανάγκη να εξασφαλιστεί και η σταθερή και απρόσκοπτη προείδοπος στο χρόνο της εφημερίδας των Καρυών με κάθε είδους συνδρομή και με ευρύτερη συμμετοχή στην αρθρογραφία της από τους πνευματικούς ανθρώπους του τόπου μας.

**Με τιμή
Νίκος Ι. Κουφός
Βέροια - Λακεδαίμονος
Συνέχεια στη σελ. 3**

ΚΑΘΙΔΡΥΜΑ ΑΘ. ΜΑΤΑΛΑ ΤΟΥ ΛΑΚ/ΝΙΟΥ

Αγαπητοί συμπατριώτες

Ευχόμαστε το 2002 να είναι ένα δημιουργικό και ευτυχισμένο έτος και να κάνει πραγματικότητα πάθη προσδοκίας.

Ο απολογισμός της δραστηριότητας του ιδρύματος μας το χρόνο που πέρασε, μας κάνει υπερήφανους και μας δίνει τη δύναμη να συνεχίσουμε στους ίδιους ρυθμούς ανάπτυξης και εκσυγχρονισμού.

Η προσπάθεια μας το 2001 επικεντρώθηκε στην θεσμική αλληλαγή του τρόπου επιλογής των υποτρόφων. Είναι γνωστό, ότι οι σημειρινές συνθήκες διαφέρουν κατά πολύ από την εποχή που ο εμπνευσμένος Διαθέτης μας άριζε τη διαδικασία με την οποία χορηγούσαμε τρο-

φεία. Η σύγχρονη εποχή, ο αιώνας της πληροφορικής δημιουργεί διαφορετικές συνθήκες στις οποίες πρέπει να αντεπεξέθουμε. Ετοί, μετά την αληθινή του τρόπου επιλογής των υποτρόφων (ύστερα από απόφαση του αρμόδιου δικαστηρίου), ελπίζουμε να ξεκινήσουμε μια νέα δημιουργική περίοδο. Τα βασικά χαρακτηριστικά του νέου συστήματος είναι:

- Στηρίζει των μαθητών που διαμένουν στην επαρχία της Λακεδαίμονος.
- Δημιουργία αξιοκρατικών συνθηκών για τους υπόλοιπους μαθητές - μαθήτριες, των οποίων ο γονείς είναι Δημότες των ευεργετούμενων περιοχών.
- Καθιέρωση μεταπτυχιακών υποτρόφων

και χορήγηση υποτροφιών σε ειδικές κατηγορίες μαθητών (άτομα με ειδικές ανάγκες, κοινωνικά - οικονομικά ασθενείς).

• Τυποποίηση της διαδικασίας επιλογής των υποτρόφων.

Είναι γεγονός ότι ο φορέας μας τα τελευταία χρόνια είναι σε τροχιά ανάπτυξης με ιδιαίτερη δυναμική. Οι στόχοι μας για τα επόμενα χρόνια δεν σταματούν στην απλή χορήγηση τροφείων, αλλά στην ενεργή συμμετοχή του ιδρύματος μας στην εκπαιδευτική διαδικασία της Λακωνίας.

Πρέπει να γίνει συνείδηση σε όλους ότι το ίδρυμα μας είναι ένας φορέας που έχει σα σύνδεσμο τη δραστηριότητα του φορέα μας με τη διαδικασία επιλογής των υποτρόφων. Ονειρό μας είναι κάθε Λάκωνας να αποκτήσει μία αμφιδρομή σχέση με το ίδρυμα μας και συναισθανόμενος το ιδιαίτερο κοινωνικό έργο που εκτελεί, να γίνεται αρωγός της προσπάθειάς μας.

Το 2001 επεφύλαξε και μια ακόμη ευκάριστη στιγμή στη δραστηριότητα του φορέα μας. Ο Σύνδεσμος των εν Αττική Λακεδαιμονίων με την ευκαιρία της συμπλήρωσης εκατό ετών πειτούργιας του, απένειμε τιμητική διάκριση στο ίδρυμα μας. Ευχή μας είναι ο Σύνδεσμος να συνεχίσει και στο μέλλον με τον ίδιο ζήτο και αποτελεσματικότητα την κοινωνική του προσφορά, κρατώντας άσβεστο το λακωνικό πνεύμα.

Σε μια εποχή ι

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

ΓΕΝΝΗΣΕΙΣ

Στις 31-1-2002 ο Γιάννης και η Αναστασία Βάρβα από τη Μαγούλα, απόκτησαν το τρίτο τους παιδί, κοριτσάκι.

Η νεογέννητη είναι δισεγγονή της θείας Πινελόπης Μηνακάκη (γένος Ματάλη, από την Κλαδά).

Ευχόμαστε στη σεβαστή θεία Πινελόπη να καμαρώσει και άλλα διογγόνων και στα αγαπητά εξαδέλφια μας Πάνω και Πότα Βάρβα να ζησειν η νέα εγγονούλα τους.

Βασίνης και Αννίτα Πρεκεζέ

ΑΡΡΑΒΩΝΕΣ

Αρραβωνιάστηκαν στην Αθήνα η Δώρα Ευσταθίου Μπελογιάννη, κόρη της Βιργινίας Βαλάση από την Κλαδά με τον Βασίλη Αργύρη, από τη Λευκάδα.

Η Δώρα είναι μια χαρισματική Νηπιαγωγός και Κοινωνική Λειτουργός και ο εκπλεκτός της Τραπεζικός Υπάλληλός.

Συγχαρητήρια και καλά στέφανα.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ

Συγχαίρουμε ολόθερμα την αγαπημένη μας αντιψήφια Παναγιώτα Εμμαν. Ρουμελιώτη, η οποία έλαβε το διδακτορικό της δίπλωμα από το Τμήμα Χμεμέις Πανεπιστημίου Πάτρας με άριστα. Για την εξαιρετική αυτή επιτυχία ο σύνδεσμος των εν Αττική Λακεδαιμονίων την βράβευσε στις 27 Iαν. 2002, σε ειδική τελετή με την ευκαιρία της κοπής της πρωτοχρονιάτικης πίτας του Συνδέσμου, στο ξενοδοχείο Κάραβεν στην Αθήνα.

Της ευχόμαστε ημαρπρή σταδιοδρομία και κάθε επιτυχία στη ζωή της.

Οι θείοι της
Πότης και Πίτσα Ρουμελιώτη

ΟΙ ΝΕΙΟΙ ΜΑΣ ΚΑΙ
ΟΙ ΣΠΟΥΔΕΣ ΤΟΥΣ

Η Απεξάνδρα Γεωργίου Πέτσα πήρε πτυχίο νομικής από το Νομικό Τμήμα Πανεπιστημίου Αθηνών και έγινε δεκτή για μεταπτυχιακές σπουδές στο Εμπορικό Δίκαιο στο ίδιο Πανεπιστήμιο, όπου αριστεύει και προετοιμάζεται για ανώτερες σπουδές στο εξωτερικό.

Η Απεξάνδρα είναι κόρη των δικηγόρων Γιώργου και Γεωργίας Πέτσα (γένος Ρωμαίου) και εγγονή της αξέχαστης Απεξάνδρας Ρωμαίου (γένος Βακούρη) από του Τσούνη.

Συγχαρητήρια στην Απεξάνδρα και ζεχωριστά, συγχαρητήρια από εμένα, αφού ήταν αγαπημένη μου μαθήτρια στο Αρσάκειο.

Α.Γ.Π.

Η χορευτική παράδοση των Καρυών

1955: Αραχοβίτοπούλες, ντυμένες «Αμαλίες» πήραν μέρος σε χορευτική εκδήλωση στη Σπάρτη και ασφαλώς θα διακριθήκαν χορεύοντας τους παραδοσιακούς τοπικούς χορούς. Από αριστερά:

Καλλιόπη Ανδρ. Καρύγιανη, Αλέξη Πρεκεζέ, Τούλα Β. Ρούπα, Παρασκευή Γ. Αρδάμη, Πίτσα Κερζούλα (Καραντάνη), Κατίνα Μέμηγκα, Καλλιόπη Ν. Κονταλώη, Ελένη Ηλ. Κουτσόγεωργα, Πίτσα Αν. Διαντζίκη, Ντίνα Ν. Βαστή, Τούλα Π. Διαμαντούρου, Ελένη Δ. Αγγλέζη. Καθιστή η Τριαντάφυλλη Γ. Καλερόνη.

ΕΦΥΓΑΝ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Θ. ΝΤΑΡΜΟΣ

Ο Γεώργιος Θ. Ντάρμος γεννήθηκε στις Καρυές Λακωνίας στις 25.3.1914. Παντρεύτηκε τη Σοφία Ι. Καραγιάννη και απέκτησαν τρία παιδιά, το Θεόδωρο, το Θεοτόκη και την Ελένη.

Πολέμησε στην Αθηναϊκή κατά τη διάρκεια του Επανονταϊκού πολέμου, το 1940-41 και τίμησε την πατρίδα με την ανδρεία του. Υπέφερε πολλές κακουχίες μέσα στο βαρύ αθηναϊκό κειμώνα και τα κιόνια, με αποτέλεσμα να πάθει κρουσμαγμάτα, να υποχρεώθηκε να φύγει από το μέτωπο και να επιστρέψει στην Επανάστα, όπου υπέστη υποχρεωτικό ακρωτηριασμό, κάνοντας δύλια τα δάκτυλά του.

Η πατρίδα, ευγνωμονόυσα, τον ανακήρυξε «Ανάπτυρο Πολέμου» και του απένειμε τιμητικό μετάλλιο και αναπορική σύνταξη, καθώς και μια άδεια λειτουργίας περιπτέρου, ώστε να μπορέσει να ζήσει την οικογένειά του. Το περίπτερο αυτό στην πλατεία του Αγ. Ανδρέα αποτέλεσε σημείο αναφοράς επί πολλά χρόνια και εξελίχθηκε σε χώρο κοινωνικής επαφής στη μικρή κοινωνία του χωριού.

Μετά το θάνατο της συζύγου του Σοφίας και αφού έμεινε για αρκετά χρόνια μόνος του στο χωριό, παντρεύτηκε την Κωνσταντίνα Γούβη, με την οποία πέρασε τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του.

Απεβίωσε στις 12.12.2001, με τρόπο αξιοπρεπή, όπως αξιοπρεπής υπήρξε όπα του η ζωή, που θυμίζει το «χριστιανά τα τέλη της ζωής ημών, ανώδυνα, ειρηνικά...».

Η πατρίδα τον αποκαίρετά και του οφείλει αιώνια ευγνωμοσύνη για τη μεγάλη εθνική προσφορά του.

Σε όπλη του τη ζωή, τα τρία καλά παιδιά του τον τίμησαν με την αγάπη και τον σεβασμό τους για δύο ή πάντα τους κόπους και τις θυσίες που έκαμε ως πατέρας για να τα μεγαλώσει, να τα σπουδάσει και να βοηθήσει στην αποκατάστασή τους.

Ο Θόδωρος ζει στο Σικάγο με τη σύζυγό του Λίτσα και τα 4 παιδιά τους. Ο Θεοτόκης είναι μηχανολόγος - πλεκτρολόγος και ζει στην Αθήνα με τη σύζυγό του Ουρανία, γιατρό δερματολόγο και την κόρη του Σοφία - Μαρία, φοιτήτρια.

Η Ελένη ζει στην Τρίπολη με το σύζυγό της Χρήστο Γκουτζούπη και τα 2 παιδιά τους.

Για την κηδεία του αγαπημένου πατέρα, συζύγου και παπού πήθε από την Αμερική ο γιος του Θόδωρος και μαζί με τα άλλα αδέλφια του, τη σύζυγό του Κωνσταντίνα, τα εγγόνια, ανήψια, άπλους συγγενείς και πατριώτες, τον συνόδεψαν με μεγάλη θήλυψη τον κομποτήριο του Αγίου Νικολάου Καρυών, στην τελευταία του κατοικία.

Αιωνία του η μνήμη.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΝΟΥΣΗΣ

(1913-2002)

Γεννήθηκε στις Καρυές Λακωνίας το Μάιο του 1913 από τον Κών/νο και την Παναγιώτα Πανούση.

Έχει 4 αδέλφια, την Κλημεντία, την Ελένη, τον Νίκο και τον Πάνο. Από τις 19.9.43 έως τον Μάρτη του '44, υπήρξε όμιρος των Γερμανών στο στρατόπεδο του Π. Μελά στην Θεσ/νίκη. Τα δύσκολα χρόνια του εμφύλιου, βρήκαν πολλές δυστυχίες την οικογένειά του και ο ίδιος στη συνέχεια δισκοπλεύτηκε πολλά. Δούλεψε ως αγρότης, οδηγός φορτηγού ξυπειάς και οδηγός ταξιδιού.

Παντρεύτηκε το 1959 στην Αθήνα την Δωροθέα Σαββάνου και απέκτησαν δύο παιδιά, την Ελένη και την Παναγιώτα. Υπήρξε πολλύ καλός οικογενείαρχης, εργατικός, τίμιος και δημιουργικός. Μεγάλη ήταν η ικανοποίησή του όταν και τα δύο του παιδιά οπούδασαν. Η μεν Ελένη Αγγελική Φιλοθεούγια, η δε Παναγιώτα Οικονομικά. Ήταν έξυπνος και συνετός έως και ο σοφός πολλές φορές στην κρίση του. Αγαπούσε την φύση και τη ζώα και ασκούσε της ελεύθερες ώρες με τον κήπο του σπιτιού του στην Ν. Κηφισιά.

Ηταν άνθρωπος με κιονύμορ και του άρεσε να διηγείται ιστορίες και καθαμπούρια του χωριού, το οποίο υπεραγόπουσε. Το 1994 απέκτησε την αγαπημένη του εγγονόύλα την Αθηνά. Τα τελευταία χρόνια είχε σοβαρά προβλήματα υγείας. Πέθανε στις 5.2.2002.

Η κηδεία του έγινε στον ιερό ναό της Αγίας Παρασκευής στις Καρυές και κηδεύτηκε στο παρακείμενο νεκροταφείο σύμφωνα με την επιθυμία του «να γνανεύει τη Ρόγγια» της οποίας συνήθιζε να λέει.

Συγγενείς και φίλοι που πήδαν από Αθήνα και άπλη μέρη και σύσσωμο το χωριό αποχαιρέτισαν το Γιώργο Πανούση έναν συγκαριώνα την Αθηνάνδρα. Τα τελευταία χρόνια της ζωής της στο Σικάγο, την επιθυμούσε να γνανεύει την φύση και τη ζώα και ασκούσε της ελεύθερες ώρες με τον κήπο του κατοικίας.

Αιωνία του η μνήμη.

ΜΑΡΙΓΟ Δ. ΚΟΥΤΣΟΓΕΩΡΓΑ

Στις 12/1/2002 απεβίωσε στις Καρυές η Μαριγώ χήρα Δημητρίου Κουτσογεωργά και ενταφιάσθηκε την επομένη στο κοιμητήριο της Αγίας Παρασκευής των Καρυών. Κόρη του Κωνσταντίνου και της Παναγιώτας Πανούση.

Το 1935 παντρεύτηκε τον Δημήτριο Παν. Κουτσόγεωργα, κάτοικο Καρυών, με τον οποίο απέκτησαν έξι παιδιά: τους Τάκη, Κώστα και Βασίλη Κουτσογεωργά και τις Αιμιλία Φιλιπποπούλου, Ποτούλη Χατζιδάκη και Χριστίνα Κουτσόγεωργα, καθώς και έντεκα εγγόνια.

Λίγα λόγια από τα παιδιά

και τα εγγόνια της

Ο Θεός και οι γονείς της την είχαν εφοδιάσει με πολλά και ευγενικά ψυχικά χαρίσματα, φίλευση σπλαχνία, ταπεινοφροσύνη, ειλικρίνεια, τιμοτητά, φίλανθρωπία, καρτερία, ευγένεια, εφόδια που την βοήθησαν να είναι σε όλη τη ζωή ένας απλούχος και «άγιος» άνθρωπος.

Ευχές από τους ομογενείς μας

Από ΗΠΑ:

- Η πρόεδρος κ. Αθηνά Κονιδισιώτη και το Δ.Σ. της Παπλακωνικής Ομοσπονδίας Αμερικής και Καναδά.
- Η πρόεδρος κα. Ελένη Σκιούρη και το Δ.Σ. καθώς και ο ταμίας κ. Πάνος Γιαννόπουλος του Συλλόγου Αραχοβιτών Σικάγου.
- Ο πρόεδρος κ. Ανδρέας Παγώνης και το Δ.Σ. καθώς και ο γραμματέας κ. Ηλίας Μαθαίος της Αδελφότητας Σπυρο-μπαρμπιτσιών Αμερικής.
- Ο Χρήστος και η Ντίνα Δαλακούρα.
- Ο Δημοσθένης και η Τούλη Πίταισου.
- Ο Σταύρος και η Γιάννα Ματθαίου.
- Ο Πάνος και η Βούλη Κοψιαύτη.
- Ο Τάκης και η Αθηνά Σκιούρη.
- Ο Κώστας και η Ελένη Διαμαντούρου.
- Ο Δήμος και η Λούση Κολοβού.
- Ο Γιώργος και η Μέτα Χούπη.
- Ο Μιχάλης και η Λουίζα Κερχουπά.

Από Καναδά:

- Ο Παντελής και η Άρτεμις Διαμαντούρου.
- Η Ελένη Νικίτα (γ. Κονταρώνη).
- Ο Ανδρέας Pappas.
- Η Μαίρη Πανοπούλου (γ. Θεοφίληπη - Βουκίδου).
- Η Μαίρη Γκουμένη από Γερμανία.
- Ο Νίκος Αρδάμης από Γαλλία.

Από Αυστραλία:

- Ο πρόεδρος Τάσος Πουλοκέφαλος και το Δ.Σ. του Συλλόγου Αραχοβιτών Σύδνευ.
- Ο Νίκος και η Καίτη Γουδέ.
 - Ο Γιώργος, Αθέξης και Γεωργία Κοκκοκού.
 - Ο Ανδρέας και η Λέλη Κόρδαρη.
 - Ο Νίκος και η Νίκη Ανδριανάκη.

ΓΙΑ ΤΑ 15 ΧΡΟΝΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ

Συνέχεια από σελ. 1

19-1-02 New Buffalo

Αγαπητή μου Αννίτα

Με την ευκαιρία, που εφέτος η εφημερίδα σου «Καρυές» συμπλήρωσε 15 ολόκληρα χρόνια μιας λαμπτρής εκδοτικής και κυκλοφοριακής επιτυχίας και μεγάλης πνευματικής και πολιτιστικής προσφοράς, έρχομαι να σε συγχαράω θερμότατα και να σου ευχήσω να έχει πάντα τη δύναμη, τη θεληση και την πνευματική σου καρποφορία για να συνεχίσεις την ωραία και γόνιμη τούτη προστάθειά σου. Και η εφημερίδα σου να τα... κατοστήσει!!!

Πάντα περιμένω με αληθινή χαρά να πάρω στα χέρια μου το κάθε καινούριο φύλλο της εφημερίδας σου και να χαρώ όλο το περιεχόμενό της, που είναι πολύ ενδιαφέρον, κάθε φορά και καλύτερο....

Η ιδιαίτερη πατρίδα μας, η Λαϊκωνία, έχει πολλές τοπικές εφημερίδες, προς τιμήν και μεγάλο έπαινο της. Οι «Καρυές», κατά την ταπεινή μου γνώμη, είναι από τις καλύτερες και πιο αγαπητές Λαϊκωνικές εφημερίδες.

Η εφημερίδα σου τιμά πολύ, ιδιαίτερα το χωρίο σας, τις Καρυές, αλλά και γενικότερα την περιοχή του Πάρνωνα και ολόκληρη τη Λαϊκωνία... Και, μακάρι, το λαμπτρό αυτό παράδειγμα να το μιμηθούν και άλλα χωριά, να βγουν κι άλλες τοπικές εφημερίδες, διότι, ασφαλώς πολλά χωριά το αξίζουν αυτό.

**Φιλικότατα
Πότης Γ. Ρουμελιώτης**

Αγαπητή κ. Πρεκεζέ

Μετά από την καρδιά μου σας εύχομαι χρόνια πολλά και ευλογημένο το νέο έτος.

Για τα 15 χρόνια ζωής που συμπλήρωσες η πολύ ωραία εφημερίδα σας, σας εύχομαι ότι, καλύτερο με τις πιο θερμές ευχές μου.

Η εφημερίδα «ΚΑΡΥΕΣ» είναι πολύ αξιόλογη, με σωστή ενημέρωση, με αντικειμενικότητα και βοηθάει κατά πολύ στην αναβάθμιση της περιοχής.

Ο Θεός να σας έχει καλά με υγεία πρωστική και οικογενειακή.

**Με εκτίμηση
παπα - Κυριάκος Αμανατίδης
εφημέριος Αγίας Ειρήνης - Μαγούλας**

Αγαπητή μου Αννίτα
Εύχομαι σε όλους χρόνια πολλά με υγεία και ευτυχία να διελθουμε όλοι μας το 2002.

Διαβάζουμε την εφημερίδα σας και μας δίδει χαρές και λύπες. Να είσαστε πάντα καλά να μας την στέλνετε να γνωρίζουμε όλα όσα συμβαίνουν στο αγαπημένο χωριό μας, την Αράχοβα και τα γειτονικά χωριά του Οινούντος.

Πολύ χαιρόμαστε για την πρόσδοτο χωριού μας με τον καλό πρόεδρο και το Κοινοτικό Συμβούλιο, που έχουν επιτύχει πολλά πράγματα και η ζωή του χωριού καλυτερεύει.

Χρόνια πολλά για τα 15 χρόνια της εφημερίδας να τη λαβαίνουμε και να ερχόμαστε με τη σκέψη μας στην πατρίδα.

Οικογενειακές ευχές στο Βασιλή και όλους τους πατριώτες.

**Σας χαιρετώ
Μιχάλης Θεοδ. Κερχουλάς**

Σκούρα 20-1-2002

Αγαπητή κ. Αννίτα

Εγώ και η σύζυγός μου, σας παρακαλούμε να δεχθείτε τις ευχές μας όπως το νέο έτος 2002, αλλά και όλη σου η ζωή να είναι όλο υγεία, χαρά, ευτυχία, αγάπη, πρόσδοτη με όλα τα αγαπημένα σου πρόσωπα.

Πήρα το τελευταίο φύλλο της εφημερίδας μας «Καρυές» και είδα μετά μεγάλης μου χαράς, ότι το Σεπτέμβριο του 2001 συμπλήρωσε 15 χρόνια ζωής. Ευχόμαστε να τα εκατοστήσει και πάντα να προσεύξει.

Στο ίδιο σημείο, της εφημερίδος, που απευθύνεστε προς τους αναγνώστες, γράφετε, ότι «Πριν 15 χρόνια, όταν κάνατε τη σκέψη για την έκδοσή της, σας βασάνιζε η σκέψη

**ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΗΛΕΚΤΡΙΚΩΝ ΣΥΣΚΕΥΩΝ
ΚΟΝΤΑΛΩΝΗΣ Φ. & ΣΙΑ ΟΕ
MAGNET ELECTRIC**

- ηλεκτρικές οικιακές συσκευές
- εντοιχιζόμενες συσκευές κουζίνας
- κλιματισμός
- τηλεοράσεις, βίντεο, στερεοφωνικά

ΚΑΤ. 1: ΚΑΛΑΜΩΝ 11 ΤΡΙΠΟΛΗ, ΤΗΛ. 071-239836

ΚΑΤ. 2: ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΥ 11 ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΗ, ΤΗΛ. 0791-25070

ΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΑΣ ΓΙΑΤΡΟΙ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΚΩΣΤΑΚΗΣ ΟΡΘΟΠΑΙΔΙΚΟΣ - ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ

ΚΩΝ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΥ 83
& ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ ΣΠΑΡΤΗ
ΤΗΛ.: (07310) 89142-3
κινητό: 097 2074974.
Δέχεται καθημερινά 9-1 και 5-8.

Ένας νέος ορθοπαιδικός γιατρός στην Σπάρτη

Τους Βουτιάνους, το χωρίο που γεννήθηκα, το αγαπώ και με συγκινεί ιδιαίτερα κάθε τι Βουτιανίτο. Ετσι χάρηκα ιδιαίτερα όταν έμαθα ότι ο Βουτιανίτος ορθοπαιδικός γιατρός Νικόλαος Γ. Κωστάκης εγκαταστάθηκε στη Σπάρτη και προστέθηκε στο ιατρικό δυναμικό του νομού μας.

Γεννήθηκε στους Βουτιάνους, γιος του Γεωργίου Κωστάκη και της Φλωρεντίας Βαχαβιώλου, από τα Πικουλιάνικα και εγγονός του αείμνηστου δάσκαλου Γιαννούλη Κωστάκη, που ήταν φίλος του πατέρα μου.

Ο Νικόλαος Γ. Κωστάκης σπούδασε ιατρική στο Πανεπιστήμιο της Αθήνας, όπου πήρε και την ειδικότητα ορθοπαιδικού - χειρουργού αλλά εκτός από την ορθοπαιδική ενημέρωση έχει ασχοληθεί και με την ορθοπαιδική παιδιών.

Είναι ευτύχημα που η ιδιαίτερη πατρίδα και οι πατρογονικές ρίζες των έκαναν να ξαναγυρίσει στη Λακωνία και έχει εγκατασταθεί στη Σπάρτη όπου δέχεται καθημερινά στο ιατρείο του. Του εύχομαι κάθε επιτυχία.

Αννίτα Γκλέκα - Πρεκεζέ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΗΣ ΕΙΔΙΚΟΣ ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ

Ευγενίδειο Θεραπευτήριο
Παπαδιαμαντοπούλου 20,
Τηλ.: 010-72.90.135
Ιατρείο: Αρτάκης 44 - 171 24 Ν. Σμύρνη
Τηλ.: 010-9373242 - Κιν.: 0945 857361
e-mail: cprapadimitr@hotmail.com

Ο γιατρός Κώστας Παπαδημήτρης είναι γιος του Δημήου και της Πατρούλας Παπαδημήτρη από τους Κλαδά και εγγονός των αξέχαστων μπαρμπα - Κώστα και θεία - Μαριγώ. Λόγω συγγένειας και φιλίας παρακολούθουσα το μεγάλωμα και τις άριστες επιδόσεις στο σχολείο του Κώστα που τον συνόδευαν από το Δημοτικό Σχολείο μέχρι το Πανεπιστήμιο Αθήνας. Ακολούθησαν οι υπηρεσίες του στο Αγροτικό Γυθείου, πήρε ειδικότητα Παθολογίας στην Αθήνα και από παντού αποσπούσε συγχαρητήρια και επαίνους για τη σοβαρότητα της εργασίας του και τον εξαιρετικό χαρακτήρα του.

Παντρεμένος με την Χριστίνα Φίλη, νομικό στο Συμβούλιο της Επικρατείας, αποτελούν μία πολύ θετική παρουσία στον επιστημονικό χώρο της κώρας μας.

Κώστακη, σε συγχαίρουμε για τις μέχρι τώρα εξαιρετικές επιτυχίες στη ζωή σου και σου ευχόμαστε να συνεχίζεις πάντα με υγεία και καλό κουράγιο για τους δύσκολους αλληλ οραίους δρόμους της ιατρικής που διάπεινες.

Βασίλης και Αννίτα Πρεκεζέ

Ενοικίαση μεγάλου ακινήτου

ΤΕΣ ΤΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ ΑΠΑΝΤΑΧΟΥ ΚΑΡΥΑΤΩΝ

Το Δ.Σ. του Συνδέσμου Απανταχού Καρυατών στο κόψιμο της πρωτοχρονιάτικης βασιλόπιτας, 3-2-02.

θιδρύματος κ. Θόδωρο Ματάλα, τον πρόεδρο του Συνδέσμου των Λακεδαιμονίων κ. Κ. Μπεκιάρη, τον φίλο Βαρβιτσιώτη, δάσκαλο και συγγραφέα, κ. Παν. Ρουμελιώτη και τους καλά να απευθύνουν, αν θέλουν, το δικό τους χαιρετισμό.

Εχετε τους χαιρετισμούς του Δημάρχου Σπάρτης κ. Δημοσθένη Ματάλα και του Νομάρχη κ. Αποστολάκου.

Και πάλι σας ευχόμαι καλή χρονιά - Χρόνια Πολλά και Καλά!

Χαιρετισμούς απηγόρουν ο πρόεδρος του χωριού Θόδωρος Σταθάκης, ο πρόεδρος του Συνδέσμου των Λακεδαιμονίων κ. Κώστας Μπεκιάρης και ο συγγραφέας Παναγιώτης Ρουμελιώτης, ο οποίος μας έστειλε ένα πολύ φιλικό γράμμα, που το δημοσιεύουμε μαζί με τις ευχαριστίες μας.

Ο Τάκης Διαντζίκης κόβει την πίτα του Σ.Α.Κ.
Τα δύο ασημένια ρόδια κέρδισαν ο Γιώργος
και η Λευκή Λάτση και η Βάσω Φραντζέσκου
(γ. Πρεκεξέ) που εικονίζεται στη διπλανή στήλη.

Mετά από πρόσκληση του Συνδέσμου μας πάρα πολλά μέλη και φίλοι του Συνδέσμου, συγκεντρώθηκαν την Κυριακή 3-2-2002, στις 12 το μεσημέρι στην «Παλιά Ταβέρνα του Κρητικού» στην Πλάκα και με το κόψιμο της πίτας, για το καλό του νέου χρόνου, πέρασαν ένα οξεχαστό μεσημέρι, τρώγοντας, πίνοντας και χορεύοντας μέχρι αργά το απόγευμα. Παραβρέθηκαν περίπου 200 άτομα από τα οποία τα 25 ήταν παιδιά και αυτό έδωσε χαρά σε όλους.

Ο πρόεδρος, γιατρός Βασίλης Πρεκεξές, μιλήσε επίκαιρα:

Αγαπητοί συμπατριώτες και φίλοι του Συνδέσμου μας,

Όλα τα μέλη του Δ.Σ. και εγώ προσωπικά θέλουμε να σας ευχαριστήσουμε για τη σημερινή ανταπόκρισή σας στο κάλεσμα μας.

Χαιρόμαστε γιατί αυτή τη στιγμή βλέπουμε σ' αυτήν την αίθουσα τόσα μέλη του Συνδέσμου μας και τόσους φίλους.

Θα κόψουμε την πίτα μας, για να ευχηθούμε καλή χρονιά με υγεία και κάθε καλό στα σπίτια μας και στο αγαπημένο μας χωριό. Καλή χρονιά στους ομογενείς μας του εξωτερικού, όπου κι αν βρίσκονται.

Χαιρόμαστε που έχουμε μαζί μας σήμερα αρκετά νέα παιδιά, που είναι η επίπεδα των οικογενειών μας, του χωριού μας και της πατρίδας μας.

Ο Σύνδεσμος Α.Κ. καλεί τους νέους να πλαισιώσουν το Δ.Σ. γιατί πάντα το νέο αίμα δίνει ζωή και ανανεώνει το παλιό.

Ο Σύνδεσμός μας έχει ζωή 50 ετών και όλοι ευχόμαστε να ζήσει πολλά χρόνια και να προσφέρει ό, τι μπορεί στο πατρογονικό μας χωριό.

Ο Σύνδεσμός μας σ' αυτά τα χρόνια βοήθησε με οικονομική και ηθική συμπαράσταση διάφορα έργα μικρά ή μεγάλα όπως τις εκκλησίες του χωριού, το σχολείο, τον Αθλητικό Σύλλογο, βελτιώσεις δρόμων, μνημείο Καρυατίδων, νερό και πάρα πολλά άλλα.

Τα τελευταία 7 χρόνια λειτουργείτο θερινό νηπιαγωγείο με μεγάλη επιτυχία, το οποίο είναι δημιουργήμα του Συνδέσμου μας.

Ευχαριστώ όλα τα μέλη του Δ.Σ. για την συνεργασία μας για τον χρόνο που διαθέτουν και τους κόπους που καταβάλλουν στις συνεδριάσεις, στις εκδηλώσεις, στους χορούς κ.λπ.

Κάνουμε ότι μπορούμε για να ανταποκριθούμε στις ανάγκες του Συνδέσμου και ευχαριστούμε εσάς που είσθε κοντά μας.

Πολλοί από εσάς έχετε προσφέρει πολλές ενισχύσεις στο Σύνδεσμο με προσφορές χρημάτων και δώρων και σας ευχαριστούμε πολύ. Σήμερα χαιρόμαστε που έχουμε κοντά μας τον πρόεδρο Θόδωρο Σταθάκη και τα μέλη του Κοιν. Συμβούλιου, τον διευθυντή του Ματαλείου Καρυάτων.

Η κοπή της βασιλόπιτας του Συλλόγου των Απανταχού Καρυατών

Την Κυριακή 3 του Φλεβάρη, το μεσημέρι, σε μια πολύ αραία ταβέρνα του πρώην Κρητικού, στην Πλάκα της Αθήνας, ο Σύλλογος των Καρυατών της Αθήνας έκοψε την παραδοσιακή βασιλόπιτα.

Η αίθουσα του κέντρου ήταν γεμάτη από τα μέλη του Συλλόγου καθώς και φίλους των Καρυατών. Προσφέρθηκαν πλούσια φαγητά, αφρονά ποτά, αναψυκτικά και δημιουργήθηκε μια θαυμάσια ζεστή πατριωτική και οικογενειακή ατμόσφαιρα που την χαρήκαμε όλοι, όσοι παραβρεθήκαμε.

Μετά το φαγητό ακολούθησε ωραίο γλέντι με παραδοσιακούς χορούς και μουσική από την μικρή ορχήστρα του καταστήματος.

Προσκεκλημένος κι εγώ με τη σύζυγό μου κι ένα φιλικό ζευγάρι, χαρήκαμε την όμορφη αυτή εκδήλωση για μερικές ώρες και φύγαμε μετά τις 4 το απόγευμα πολύ ευχαριστημένοι, με τις καλύτερες εντυπώσεις.

Προς τον καλό μου φίλο κ. Βασίλη Πρεκεξέ και όλο το Δ.Σ. του Συλλόγου, εκφράζω τα θερμά του συγχαρητήρια για την διοργάνωση της ωρίας εκείνης εκδήλωσης, τους ευχαριστώ κι εύχομαι να έχουν πάντα επιτυχίες στις πολιτιστικές εκδηλώσεις τους, γιατί είναι ένας πολύ δραστήριος Σύλλογος και τους αξίζει κάθε έπιπλο!

Πότης Γ. Ρουμελιώτης

ΑΡΧΑΙΡΕΣΙΕΣ

Μετά από πρόσκληση του προέδρου Βασίλη Πρεκεζέ και του Δ.Σ. του Σ.Α.Κ. του οποίου έπληξε η θητεία πραγματοποιήθηκε Γενική Συνέλευση των μελών στις 16 Δεκεμβρίου, ημέρα Κυριακή και ώρα 9π.μ. στα γραφεία του Συνδέσμου των Λακεδαιμονίων Πειραιώς 43, 3ος όροφος. Η προσέλευση μελών ήταν ικανοποιητική. Σύμφωνα με τα «Θέματα Ημεροσίας Διάταξης» που αναφέρονταν στην πρόσκληση έγιναν:

1. Εκθεση πεπραγμένων του Διοικητικού Συμβουλίου.
 2. Απολογισμός εσόδων και εξόδων.
 3. Εκθεση Εξελεγκτικής Επιτροπής.
 4. Απαλλαγή Διοικητικού Συμβουλίου πάσης ευθύνης.
 5. Εκλογή νέου Διοικητικού Συμβουλίου.
 6. Εκλογή νέας Εξελεγκτικής Επιτροπής.
 7. Διάφορες ανακοινώσεις.
 8. Αποφάσιση της παραχώρησης του οικοπέδου του Συλλόγου στην Κοινότητα Καρυών για κατασκευή πισίνας και ξενοδοχείου.
- Όπα τα θέματα συζητήθηκαν διεξοδικά και εγκρίθηκαν από τη Γενική Συνέλευση.
- Από τις εκδηλώσεις (μυστική ψηφοφορία) που διεξήχθη, προέκυψε το νέο Δ.Σ. και νέα Εξελεγκτική Επιτροπή. Στις 20-12-01 συνεδρίασαν τα πλειοψηφίσαντα μέλη στα γραφεία του Συνδέσμου, Σταδίου 48, και συστήθηκαν σε σώμα ως εξής:
- Πρόεδρος:** Βασίλης Πρεκεζές
Α' Αντιπρόεδρος: Τέλης Διαμαντούρος
Β' Αντιπρόεδρος: Πάνος Β. Χονδρόπουλος
Γενικός Γραμματέας: Πάνος Δαλακούρας
Ειδική Γραμματέας και
Υπεύθυνη Δημ. Σχέσεων: Αννίτα Πρεκεζές
Ταμίας: Σπύρος Βλάχος
Νομικός Σύμβουλος: Μιχάλης Ρέπουλης
Μέλη του Δ.Σ.: Πάνος Γ. Διαντζίκης, Νίκος Β. Τράκας, Λευκή Γ. Λάτση, Ιωάννης Γεωρ. Χάρακας
Αναπληρωματικά μέλη: Σταύρος Μέρμηγκας, Νίκος Καρυγιαννης, Λίτσα Γραμματικάκη, Νίκος Γεωρ. Τράκας.
Εξελεγκτική Επιτροπή: Γεώργιος Ρούπας, Κάκκαρης Ιωάννης, Δημήτρουλης Κων/νος.

Ο ΜΟΓΕΝΕΙΑ

Ο Ανδρέας Παγώνης Πρόεδρος της Αδελφότητας Σκουρομπαρμπιτσιωτών Αμερικής

Γράφει για το φοβερό και αποτρόπαιο τρομοκρατικό κτύπημα
στους δίδυμους πύργους της Ν. Υόρκης

Ο Θεός να βάλει το χέρι του...

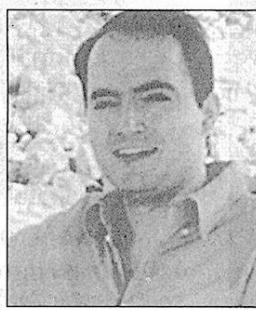
Kανείς μα κανείς ποτέ πάνω σε αυτόν τον πλανήτη δεν θα ξεχάσει την ηλιόλουστη εκείνη μέρα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001. Πολύ περισσότερο όλοι εμείς που ζήσαμε από κοντά εκείνον τον απίστευτο εφιάλτη. Ολα έδειχναν δυμορφα, ο ουρανός ήταν καθαρός, ο ήλιος καθρεφτίζοταν στα τζάμια των μεγάλων κτιρίων του Μανχάταν και τίποτα δεν προμήνυε τη συνέχεια.

Εκείνο το πρώτον ξεκίνησα με πολύ κέφι για τη δουλειά μου κατά τις 7.30, πήρα το τραίνο από την Αστόρια όπου μένω, έφτασα στο Μανχάταν, τήγα και άναψα ένα κεράκι στον Αγιο Νικόλαο που είναι στα πόδια των «διδύμων», αγόρασα καφέ και ντόνας και κατά τις 8.30 καθόμουν στο γραφείο μου με πολύ κέφι για δουλειά εκείνη την ημέρα.

Για ένδεκα χρόνια δουλεύων στην ίδια χρηματιστηριακή εταιρεία, Μέρριλ Λιντ για το κτίριο που λέγεται Παγκόσμιο Χρηματιστηριακό Κέντρο και είναι ακριβώς διπλα από το Παγκόσμιο Εμπορικό Κέντρο γνωστό σαν «διδύμα» με δύο κτίρια και 110 ορόφους το υψηλότερο. Μέσα σε αυτό το κτίριο είχα μπει χιλιάδες φορές είτε για να επισκεφθώ άλλους Λάκωνες φίλους μου είτε για να αγοράσω κάπιο συνακό από τα μικρομάγαζα που είχαν Ελληνες εκεί μέσα.

Ξεκίνησα την ημέρα μου διαβάζοντας την υπηρεσιακή μου αλληλογραφία και διεκπεραιώνοντας τα έγγραφα που είχαν μείνει από την προηγούμενη μέρα. Μετά από 15 λεπτά περίπου άκουσα τη βουή ενός αεροπλάνου πολύ κοντά μας. Δεν του έδωσα σημαία στην αρχή αλλά λίγα δευτερόλεπτα αργότερα κατάλαβα ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Από το θύρωβο των κινητήρων του αεροπλάνου κατάλαβα ότι πρέπει να ήταν πολύ μεγάλο και όχι ένα μικρό. Ενιώσα υποσυνείδητα ότι το αεροπλάνο κάπου θα πέσει. Ήταν πολύ χαμηλά. Ενστικτωδώς σηκώθηκα από τη θέση μου, αλλά πριν προλάβω να σηκωθώ ολόκληρος, άκουσα ένα μεγάλο μπαμ. Τρέχω στο παραμύθι και βλέπω φλόγες και κομμάτια από το αεροπλάνο και το κτίριο να πέφουν χάρω. Ο κίνδυνος ήταν πολύ μεγάλος. Οι άλλοι συνάδελφοί μου όταν κατάλαβαν το τραγικό χτύπημα άρχισαν να τρέχουν προς τις σκάλες και τα ασανσέρ. Ας σημειωθεί ότι είμασταν στον 11ο όροφο ακριβώς απέναντι από τα «διδύμα». Μας χώριζε μόνο ένα δρόμακι.

Εγώ σκέφτηκα τους άλλους συναδέλφους μου που δουλεύουν από την άλλη μεριά του ορόφου γιατί αυτοί δεν είδαν αυτό που είδαμε εμείς ούτε κατάλαβαν τι είχε γίνει. Αποφάσισα να τρέξω στην άλλη μεριά του κτιρίου φω-

νάζοντας στους άλλους συναδέλφους μου να εγκαταλείψουν το κτίριο εξηγώντας τους με άναφθρες κραυγές τι περίπου είχε γίνει. Κατεβαίναμε τις σκάλες αναμπούρτζαλα. Και όσο κατεβαίναμε στους 11 ορόφους τόσο πολλαπλασιάζοντας ο κόσμος που κατέβαινε πτωνοκόβλητος. Βγήκα στο πεζοδρόμιο και περπάτησα μέχρι τη γωνία. Γύρισα προς τα πάνω και είδα το σημείο που χτύπησε το αεροπλάνο τον έναν από τους δύο πύργους. Τουλάχιστον πέντε όροφοι είχαν λαμπαδίσει από τη φωτιά. Και ξαφνικά εκεί μπροστά στα μάτια μας είδαν ανθρώπους να πηδάνε από τα παράθυρα βουτώντας στο κενό από το ανοιχτό μέρος του κτιρίου που είχε χτυπήσει το αεροπλάνο. Είδα με τα μάτια μου έναν άνδρα κουστουμαρισμένο να πρέπει από τον 80ο όροφο για να συντρίβει κάτω στην άσφαλτο.

Είδα μια γυναίκα και έναν άντρα αγκαλιασμένους να πηδάνε για να αποφύγουν τις φλόγες. Συνολικά, εγώ προσωπικά είδα πέντε με έξι άτομα που πήδηξαν από το κτίριο προτιμώντας το γρήγορο θάνατο παρά να καύουν μέσα.

Η φρίκη δεν είχε όμως τελειωμό. Μέχρι καλά - καλά να καταλάβουμε τι συμβαίνει και αφού είχαν περάσει περίπου δεκαπέντε λεπτά άκουσα τον ίδιο γνώριμο θόρυβο ενός αεροπλάνου να πλησιάζει. Μέσα σε λίγα δευτερόλεπτα είδα το απίστευτο. Το δεύτερο αεροπλάνο κατέβηκε χαμηλά και χτύπησε το διπλανό κτίριο (το δεύτερο διδύμο). Ο θόρυβος ήταν πολύ μεγάλος και η καταστροφή μεγαλύτερη. Χαμός και πανικός πάντοι. Φλόγες, σίδερα και γυαλιά πάντοι. Μόλις χτύπησε το δεύτερο αεροπλάνο, τρέξαμε όλοι μαζί προς την κατεύθυνση του ποταμού. Άλλοι πήγαναν προς τα αριστερά, άλλοι προς τα δεξιά και μερικοί έπεφταν κάτω στο πεζοδρόμιο.

Απομακρυνόμενος σκέφτηκα δύο πράγματα. Πρώτον, ότι πρέπει να ήταν δουλειά τρομοκράτων και δεύτερον ότι θα κατέρρευε το κτίριο στην θαύμαση πάντοι. Επέτρεψα λοιπόν να απομακρυνθώ περισσότερο. Υπήρχαν όμως πολλά εμπόδια. Αστυνομία, ασθενοφόρα, τραυματίες, άλλοι καμένοι μέχρι το κόκκαλο, άλλοι ακρωτηριασμένοι και τραυματισμένοι άλλοι να στριγκίζουν από πανικό ή δεν έρω και εγώ τι άλλο. Χάος, χάος, χάος! Ανθρωποι που έως τώρα έβλεπαν καταστροφές από την πολύτροφόν τους στην τηλεόραση, ήσαν πρωταγωνιστές στην καρδιά του μακελειού. Και δεν έφταναν όλα αυτά. Ακουσα έναν μεγάλο θόρυβο, ένιωσα τη γη να κουνιέται λες και ζύδωσα το σεισμό της Πεντέλης στην Ελλάδα όταν είχα έρθει για διακοπές και βλέπω έναν μεγάλο καπνό να αφρίζει να σκεπάζει τη μητή Νέα Υόρκη. Κατάλαβα γιατί δεν είχα πλέον οππική επιταρφή με τα κτίρια ότι γκρεμίστηκε το ένα κτίριο. Μαύρος καπνός ερχόταν από πάντοι και προς εμένα και τον άλλο κόσμο γύρω μου. Ετρέχα για να αποφύγω το μαύρο καπνό. Ο ουρανός σιγά - σιγά γινόταν μαύρος. Οι δρόμοι και τα αυτοκίνητα είχαν σκεπαστεί από τον καπνό. Ερχόταν από πάντοι και δεν μπορούσα να τον αποφύγω. Το κουστούμι μου είχε κολλήσει πάνω μου από τον ιδρώτα και τη σκόνη μαζί λες και περιχύθηκα με λάσπη. Δεν μπορούσα να αναπνέουσα. Το μάτια μας έτουσαν φρικτά. Είπα πάτε. Αυτό είναι το τέλος μας. Χιλιάδες σκέψεις πέρασαν σε κλάδα μας του δευτερολέπτου από το μασάλο μου. Σκεφτόμουν την κοπέλα μου, τους γονείς μου, τον αδελφό μου, τις ωραίες μέρες που πέρασα στην πατρίδα τη Λακωνία, τους συναδέλφους μου, τους φίλους μου. Ευτυχώς όμως αποφάσισα να μπω μέσα σε ένα κτίριο με κατοικίες που ήταν κοντά για να αποφύγω τον καπνό και τη σκόνη που ήταν στην ατμόσφαιρα. Μας πήγαν στο υπόγειο και μας φέρανε νερό και μάσκες για να μπορέσουμε να ανασάνουμε καλύτερα. Αφού είδα ότι το μέρος ήταν ασφαλές, αποφάσισα να μείνω μέχρι που να περάσει ο κίνδυνος. Εκατοντάσεις ώρες και όταν μας είπαν ότι πέρασε ο κίνδυνος, ξεκίνησα για να πάω με τα πόδια στο σπίτι μου.

Βγήκα έξω φορώντας τη μάσκα στο πρώσωπό μου. Οι δρόμοι και τα αυτοκίνητα ήταν γεμάτοι σκόνη. Λες και είχε χιονίσει. Λες και ήμουν σε άλλο μέρος. Το Μανχάταν ήταν αγνώριστο. Περπάτησα για πολλές ώρες μέχρι να φτάσω στην πόλη μου. Ήταν πράγματι μια μαύρη μέρα. Μια απίστευτη μέρα.

Προσωπικά για μένα, ήταν η δεύτερη φορά που έζησα την τρομοκρατία. Η πρώτη φορά ήταν το 1993, όταν τρομοκράτες χτύπησαν πάλι τα «διδύμα» και σκότωσαν επτά άτομα ενώ εκατοντάδες άλλοι τραυματίστηκαν. Ήμουν παρών και σε εκείνο το χτύπημα και είδα τον πόνο και τη ζημιά που προκλήθηκε.

Το κτίριο που εργάζομενα καλύφθηκε από τα ερείπια των «διδύμων» και μετακόμισαμε στο Νιού Τζέρσεϋ δύο ώρες να πάω και δυόμιση ώρες να γυρίσω. Οι παρενέργειες όμως άρχισαν να εμφανίζονται. Μας αναγκάζουν να δουλεύουμε 4 μέρες την εβδομάδα πλέον και πολύ σύντομα θα δουλεύουμε 3. Είναι οι επιπτώσεις της τρομοκρατίας.

Δύσκολες ημέρες στο παρελθόν, το παρόν και όπως φαίνονται τα πράγματα, δύσκολες ημέρες και στο μέλλον.

Ο Θεός να βάλει το χέρι του...

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΡΑΧΟΒΙΤΩΝ

ΣΙΚΑΓΟΥ

SOCIETY ARAHOVITON -THE KAREAI

P.O. Box 30088 - Chicago, Illinois 60630

Στις 19 Νοεμβρίου 2001 ο Σύλλογος Αραχοβιτών Σικάγου έκανε Γενική Συνέλευση και εκλογές για την ανάδειξη νέου Δ.Σ.

Από τις εκλογές αυτές προήλθε το νέο Δ.Σ. το οποίο αποτελούνται από τις εξής Αραχοβίτες ομογενείς μας.

Πρόεδρος:

Ελένη Σκιούρη

Αντιπρόεδρος:

Χρήστος Σεϊμένης

Γραμματέας:

Νίκος Σ. Βαστής

Αληποληγραφίας-Δημοσίων Σχέσεων:

Ελένη Καστανά

Ταμίας:

Πάνος Ιω. Γιαννόπουλος

Μέλη του Δ.Σ.: Ελένη Μπουτσι

Αραμνίσεις από τον Τσούνη και Κλαδά

Μακριά στα ξένα που βρίσκομαι, αμέτρητες στιγμές η σκέψη μου ξαναγυρίζει στις παιδικές αναμνήσεις. Περνώ θάλασσες και βουνά, γίνομαι πάλι παιδί, ανασαλεύω μνήμες κρυμμένες βαθιά στα έγκατα της ψυχής, τις κοιτάζω κατάματα, προσπαθώ να τις ξεδιαλύων και να τις βάλω σε κάποια σειρά, αφού πρώτα τις αγκαλιάσω σφιχτά με αγάπη.

Είναι η νοσταλγία που σε κάνει να ξαναγυρίζεις στα παλιά; Είναι το ξερίζωμα από το πατρικό σπίτι κι όσα βίωσες στον τόπο σου κοντά στους δικούς σου ανθρώπους; Είναι το περιβάλλον που το ξέρεις και σε ξέρει, που του μιλάς και σου μιλάει και γεμίζει το είναι σου ανείπωτη χαρά; Γιατί είναι ολα τόσο αγαπητά και όμορφα; Δεν νομίζω ότι η φαντασία μας ωραιοποιεί τις παιδικές αναμνήσεις. Απλώς πιστεύω ότι τις ξαναγυρίζει στην επικράνεια σαν ένα ευχάριστο μακρινό όνειρο. Σαν ένα παιλίο αγαπημένο βιβλίο, που το φυλλομετράς συχνά κι ας το «χεις» διαβάσει πολλές φορές και το ξέρεις σχεδόν απ' έξω. Εποι είναι οι αναμνήσεις μου από τον Τσούνη, τον τόπο που μεγάλωσα, τον τόπο που άφησα πίσω μου, παίρνοντας το δρόμο της ξενητείας.

Του Τσούνη είναι ένα μικρό χωριούδακι, έκπλανόντο νωχελικά σε μια πλαγιά πάνω από το δρόμο που οδηγεί από την Τρίπολη, στη Σπάρτη. Καταπράσινο αγναντεύει γελαστό τον κάμπο με τις πορτοκαλιές που απλώνεται μπροστά στα πόδια του, τον Ευρώτα που σαν γυαλιστερό φίδι διασχίζει την κοιλάδα, τη Σπάρτη στο βάθος αριστερά και τον Ταύγετο στην οπή της αγέρωχο απέναντί του, κατάφατο.

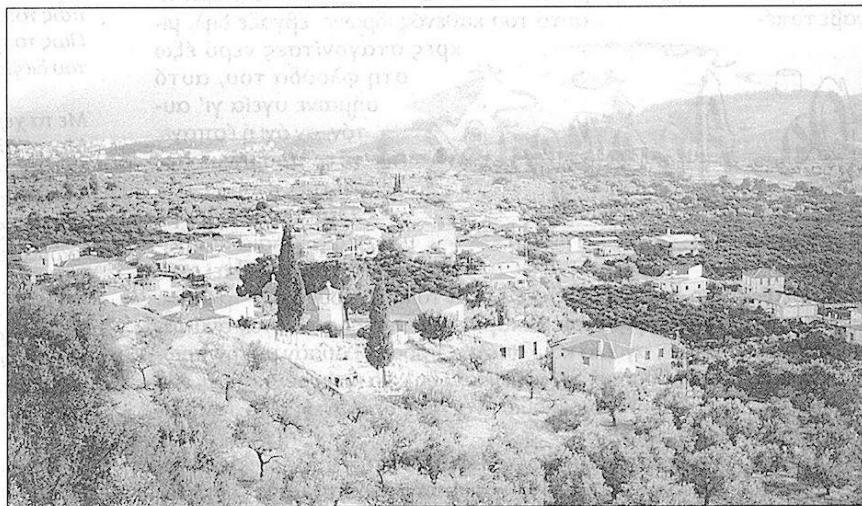
Ανήκει από ανέκαθεν στο Δήμο Σπαρτιατών και απέχει τρία περίπου χιλιόμετρα από το κέντρο της πόλης. Μαθητούδια, τα χιλιόμετρα αυτά έπρεπε να διανύσουμε δυο φορές την ημέρα, μπροσ - πίσω, πηγαίνοντας στο γυμνάσιο της Σπάρτης και τις ημέρες που είχαμε γαλλική μουσική το απόγευμα, τα χιλιόμετρα φυσικά διπλασιάζονταν.

Μα θα μου πείτε ότι ήταν ένας ωραίος περίπατος, ωφελημούς για την υγεία, χρήσιμος για το ξεκαθάρισμα της σκέψης. Κάθε μέρα ο κόσμος σήμερα κάνει πορεία για

Το διήγημα της αδελφής μου Αθηνάς Γκλέκα - Κονιδιτσιώτου που ζει στην Αμερική και είναι πρόεδρος της «Παλλακωνικής Ομοσπονδίας Αμερικής και Καναδά» έχει θέμα «Το Στρατιωτικό Φορτηγό» και αναφέρεται σε ένα φορτηγό αυτοκίνητο του στρατού το οποίο δρομολογήθηκε για να μεταφέρει μαθητές και μαθήτριες από τα χωριά Κλαδά και Τσούνη στα γυμνάσια της Σπάρτης, πρωί και μεσημέρι. Αυτό έβαλε ένα προσωρινό τέλος στο καθημερινό περπάτημα μιας απόστασης τεσσάρων χιλιομέτρων που κάναμε δύο φορές την ημέρα.

Ηταν χειμώνας του 1948 ή '49 όταν μπήκα κι εγώ στο φορτηγό και θυμάμαι πόσο ντρεπόμουν στα άλλα παιδιά και μας χαιρετούσαν στρατιωτικά για να μας πειράζουν, ή φώναζαν «καλημέρα στρατηγέ». Μέσα από τις περιγραφές του διηγήματος η Αθηνά ξετυλίγει τις αναμνήσεις μιας εποχής που απέχει 50 χρόνια αλλά για μας είναι σαν να ήταν χθες!

Το Στρατιωτικό Φορτηγό

Του Τσούνη, όπως φαίνεται από το Τσαροβούνι. Στο κέντρο της φ. ο Αη - Νικόλας και το νεκροταφείο με τα δύο κυπαρίσσια του και στο βάθος η Σπάρτη. Φωτογραφία Δήμου Χ. Νικολή.

το σκοτό αυτό. Ναι, συμφωνώ απόλυτα. Άλλα πρέπει να σκεφτεί κανείς ότι ο καιρός δεν ήταν πάντα ευχάριστος και κατάλληλος για περίπτωτο. Βροχές και κρύο το χειμώνα, ζέστη ακρόπορτη το καλοκαίρι. Εβραίζε το κεφάλι σου από τον ήλιο ώστουν να μπεις στο σπίτι σου να δροσιστείς και να ανασάνεις.

Το πρωί πάλι που ξεκινάγαμε για το σχολείο τις χειμωνιάτικες μέρες, ήταν θεοσκότεινα. Αν μάλιστα έβρεχε, σκοτεινίαζε

πιο πολύ κι άντε να ξεχωρίσεις τις γούρνες του δρόμου από τη στεγνή. Στα μισά του δρόμου περίπου φώταγε και βλέπαμε που πατάμε. Με ένα φορτίο βιβλία στο ένα χέρι και την ομπρέλλα στο άλλο, που την τραβούσε επικίνδυνα ο αέρας, προ παντός κοντά στην ποταμιά, παλεύαμε να κρατηθούμε όρθια. Πόσες φορές δεν μας είχε γυρίσει ανάποδα την ομπρέλλα στη μανία του ο αέρας, ή την άρπαζε από τα χέρια μας και τρέχαμε απελπισμένα να

την πιάσουμε. Κι αυτή τότε κάνοντας τρελούς κύλους στο δρόμο όλο και ξέφευγε, όλο και ξεμάκραινε.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι η διαδρομή ήταν ωφέλιμη για την υγεία μας. Ποιος όμως σκέπτεται την υγεία του όταν την έχει κι όταν το αίμα νέο και γερό τρέχει στις φλέβες του; Το καλό όμως ήταν ότι είμαστε πολλά παιδιά και τις ώμορφες ημέρες η διαδρομή ήταν γλέντι. Εγώ και οι αδελφές μου ξεκινούσαμε πρώτες γιατί το σπίτι μας ήταν στην κορυφή του χωριού και κατεβαίνοντας στον κατήφορο, μια φωνή ήταν αρκετή για να βγει η παρέα μας στον δρόμο μια ζεστή καλημέρα.

Πότα, Κούλα, Τασία, Σοφία! και οι φίλες μας έβγαιναν στο δρόμο μαζί με τ' αδελφιά τους, η παρέα μεγάλωνε κι ώσπου να φθάσουμε στη δημοσιά γινόμαστε ένα μεγάλο χαρούμενο μπουλούκι παιδιά, που βάδιζε γρήγορα και ζωηρά προς την πόλη.

Συνήθως χωριζόμαστε σε μικρές ομάδες κατά τάξη κι έδινε κι έπαιρνε η φιλοκουβέντα. Λέγαμε τα μαθηματά μας, λύναμε τη μια τις απορίες της άλλης, συγκρίναμε τις απαντήσεις μας στα διάφορα προβλήματα κι ερωτήσεις, ή λέγαμε απ' έξω κατά σειρά τα μαθήματα που είχαμε ν' αποστηθίσουμε κι απ' διάφορα πόλη.

Αυτό ήταν το φροντιστήριο μας, το φροντιστήριο των περιπατητών και του καθαρού αέρα, ενώ τα παιδιά της πόλης πήγαιναν σε πραγματικά φροντιστήρια, με αλιθινούς καθηγητές, χωρίς ταλαιπωρία και χωρίς αγωνία. Αυτά για τα κορίτσια.

Τ' αγόρια περπατούσαν χωριστά, λίγο πιο πίσω και δεν νομίζω ότι το 'καναν για να μας προστατεύουν τα νώτα. Μάλλον για να μας κοιτάζουν ανενόχλητοι από μακριά. Ετοι περνούσαν τα μαθητικά μας χρόνια στα δύσκολα εκείνα χρόνια του πολέμου και της αβεβαιότητας. Παρ' όλο όμως ότι μέναμε τόσο μακριά είμαστε πάντα στην ώρα μας στο σχολείο και ποτέ δεν είχαμε μπει αργά στην τάξη. Παράδειγμα προς μήμηση μας είχαν οι καθηγητές μας στα άλλα παιδιά που έμεναν μέσα στην πόλη.

(Συνεχίζεται)

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟ

Πριν από 50 χρόνια στα χωριά Τσούνη και Κλαδά το ποδήλατο ήταν πολύ χρήσιμο γιατί δεν υπήρχε συγκονιωνία με τη Σπάρτη και διευκόλυνε ποδηλούς κατοίκους στις μετακινήσεις τους.

Απ' ότι θυμάμαι, σκεδόν όλα τα σπίτια είχαν ένα ποδήλατο, το οποίο όμως ήταν προνόμιο των ανδρών και ποτέ καμμία γυναίκα δεν είχε ανεβεί σ' αυτό.

Από το μαθητούδικο που πηγαίνοντας στη Σπάρτη μόνο πήγα αγόρια που ήταν ποδηλάτες. Εμείς τα κορίτσια... ποδαράται!

Θυμάμαι τον μακαρίτη ταχυδρόμο μπαρμπα - Ανάργυρο Κοντογιάννη, από την Κλαδά, που με το ποδήλατό του ερχόταν και μοιράζει την αιγαλησία της στα χωριά και ντρούν - ντρούν κτύπαγε το στρογγυλό ποδηλάτη μου κουδούνιον του ποδηλάτη του.

Ο πατέρας μου είχαν ένα ποδήλατο και μ' αυτό κουβαβαίνομε όλες τις προμήθειες της οικογένειας από την Σπάρτη που ήταν ασκήτες, αφού είχε να αναθέψει οκτώ άτομα: πέντε παιδιά, γυναίκα και μάνα. Ήμουνα στην 8η Γυμνασίου και πλησιάζαν οι θερινές διακοπές, όταν αποφάσισα να ζητήσω από τον πατέρα μου το ποδήλατο για να μάθω κι εγώ.

Από καιρό στριφογύριζε στο μασάν μου αυτή η επιθυμία απλά δίσταζα. Είχα ρωτήσει δειλά - δειλά τη μπτέρα μου απλά αυτή ξαφνιάστηκε και με απογοήτευσε.

- Τι πεις παιδάκι μου, είδες κανένα άπλο κορίτσι να κάνει ποδήλατο; Θα το μάθει ο γυμνασιάρχης και θα σου μειώσει τη διαγωνί. Θα σε αποβάλλει!

Εγώ όμως περίμενα τον πατέρα μου να έπειθε το βράδυ από του Στελλάκου την ταβέρνα ή από του Καλογερέση όπου έπαιζαν κανένα ραμί και έπιναν τον καφέ ή το ουζάκι τους, με τους άπλους άνδρες του χωριού.

- Μπαμπά, θέλω να μάθω ποδήλατο, κακό είναι;

- Οχι παιδάκι μου, γιατί να μη μάθεις, πρόσεχε μόνο να μη σπάσεις κανένα πόδι.

Ετοι άρχισα μόνη μου να εξασκούμε στην ισορροπία. Εξέκινα από τη γωνία του «σπιτιού μας» και ακολουθούσα τον κατηφορικό δρόμο μέχρι το σπίτι της κυρα - Πηνελόπης, όπου συνήθως έπεφτα κάτω μαζί με το ποδήλατο. Ξαναγύριζα στην αφετηρία περπατώντας και ξανά στην κατηφορά επάνω στο ποδήλατο, ώσπου έμαθα και έκανα τις βόλτες μου στη γειτονιά, υπακούντας στην εντολή της μπτέρας μου «πρόσεχε να μη βγεις στη δημοσιότητα».

Αφού βοητάριζα στην πάνω πλατεία, δεν ξέφυγα από τα μάτια της

Λαογραφικά δέματα

Για να μην ξεχνάμε τις παραδόσεις και τις ρίζες μας

Jην εποχή αυτή - Φλεβάρη και Μάρτη - γιορτάζουμε σ' όλα τα χωριά μας τις Απόκριες. Με την ευκαιρία αυτή θα περιγράψω, για τους αναγνώστες της κολής εφημερίδας «Καρυές», την περίοδο των Αποκριών, όπως γιορτάζονται στα χωριά μου Μπαρμπίτσα και Σκούρα, ιδιαίτερα τα παλιότερα χρόνια και λιγότερο σήμερα.

Την πρώτη, λοιπόν, εβδομάδα, που τη λένε **απολυτή** δεν γίνεται τίποτα το ιδιαίτερο. Τη δεύτερη βδομάδα γιορτάζεται η **Τοικνοπέμπτη**, που τα πολιότερα χρονιά έσφαζαν τα χοιρινά τους, είχαν τα γουρνοσφάρα(γ)ια, όπως τα λέγανε, που, καθώς έψηναν τα κρέατα, **τοίκνιζε**, μύριζε κάθε γειτονιά και κάθε σπίτι, και, φυσικά τρώγοντας και πίνοντας άφθονο κρασί κόκκινο, άναβε το κέφι και το γλέντι με χορούς και τραγούδια.

Τη δεύτερη Κυριακή, των Αποκριών έτρωγαν παλιότερα το κρέας, το **απόκρευαν**, γι' αυτό και την Κυριακή την έλεγαν **Κρεατινή**. Κρέας δεν ξανάτρωγαν, όπως ολόκληρη τη Μεγάλη Σαρακοστή. Και μέχρι την τελευταία Κυριακή έτρωγαν τυροκομικά, γαλαχτερά, γι' αυτό την έλεγαν **Τυρινή**. Και μετά την Τυρινή Κυριακή, άρχιζε κανονικά η Μεγ. Σαρακοστή, οπότε νήστευαν όλα τα **αρτήσιμα**, δηλ. κρέατα, αυγά, τυροκομικά.

Σήμερα αποκρέυουν μαζί και κρέας και τυροκομικά την τελευταία Κυριακή, την Τυρινή, οπότε γίνονται και όλες οι αποκριάτικες εκδηλώσεις.

Το πρωί πηγαίνουν στην εκκλησία. Από το μεσημέρι, αρχίζουν - οι νέοι κυρίως και τα παιδιά - να ντύνονται μασκαράδες ή **μπαρμπούτες** όπως τις λένε ακόμη και σήμερα. Οι μασκαράδες, κάνουν παρέες και γυρίζουν όλο το χωρί με τραγούδια, αστεία, κωμικές κινήσεις και χειρονομίες.

Τα παλιότερα χρόνια, ιδιαίτερα μέχρι το 1940, γινόταν μεγάλος δημόσιος χορός στην πλατεία της εκκλησίας μέχρι το βράδυ, που νύχτωνε, ο χορός τότε διαλυόταν κι όλοι πήγαιναν στα σπίτια τους για ν' αποκρέψουν.

Η πραγματική αποκριά γινόταν το βράδυ κι όχι το μεσημέρι. Συνήθως απόκρευαν δυο - τρεις οικογένειες μαζί, συγκεντρωμένες σ' ένα συγγενικό, γειτονικό ή φιλικό σπίτι π.χ. το σπίτι του παππού, του πατέρα κ.λπ. Εκεί πήγαιναν όλοι τα φαγητά τους, που, συνήθως ήταν όλα ίδια: κρέας κοκκινιστό με την απαραίτητη κλασική μακαρονάδα, πλούσια, με τριμμένο τυρί ή μυζήθρα και περι-

χυμένη με γνήσιο βούτυρο, που μοσχομύριζε. Τα τραπέζια ήταν συνήθως χαμηλά, οι λεγόμενοι **σιφράδες** και τα καθίσματα χαμηλά τα **σκαρνιά**.

Το φαγητό έκεινούσε κάνοντας όλοι το σταυρό τους κι ευχόμενοι μεταξύ τους «καλή Σαρακοστή!». Ετρωγαν με κέφι, δρεξή κι έπιναν άφρονο κόκκινο κρασί. Άλλα ποτά: μπύρες κ.λπ. δεν υπήρχαν ή, τουλάχιστον δεν τα συνήθιζαν τότε... Δεν βιάζονταν να τελειώσουν, δεν σήκωναν αμέσως τα τραπέζια, τ' άφηναν ώρες για να φαγωθούν όλα τα φαγητά, δεν έπερπε να μείνει τίποτα για την άλλη ημέρα, που είναι η Καθαρή Δευτέρα κι αρχίζει η νηστεία. Στο τέλος του φαγητού, υπήρχε παλιότερα - και σήμερα λιγότερο ίσως - το έθιμο να ψήνουν όλοι από ένα αυγό στα κάρβουνα και στη στάχτη της φωτιάς. Κι αν το αυτό του καθενός ίδρωνε, έβγαζε δηλ. μικρές σταγονίτσες νερός έξω στη φλούδα του, αυτό σήμαινε υγεία γι' αυτόν, αν όχι ή έσπαγε, τότε προμήνυε αρρώστιες κ.λπ.

Σπουδαίο έθιμο με μαντική σημασία και μαντικό σκοπό, που υπάρχει ακόμη στα χωριά μας - όλο αν το πιστεύουν ή όχι - ήταν και το **κλέψιμο του μακαρονιού**. Οι νέοι, που ήταν ανύπαντροι, αγόρια και κοπέλες, προσπαθούσαν με την πρώτη προσονιά, να «κλέψουν» δηλ. να κρύψουν κάπου, ένα μακαρόνι χωρίς όμως να τους δει κανείς από την παρέα...

Αν κατάφερναν να το κρύψουν, τότε, το έβαζαν τη νύχτα κάτω από το μαξιλάρι τους και στον ύπνο τους - πίστευαν - ότι θα ονειρεύονταν το πρόσωπο, που θα παντρεύονταν. Φυσικά το όνειρο δεν έστρε(γ)ε πάντα, δηλ. δεν έβγαινε αληθινό. Ή μπορεί να μην έπαιρνε κανείς το πρόσωπο, που ονειρεύονταν, αλλά κάποιο άλλο πρόσωπο, όμως με το ίδιο όνομα...

Μετά το αποκριάτικο δείπνο άρχιζαν τη διασκέδαση με χορούς, τραγούδια - χωρίς όργανα συνήθως - μέσα στο σπίτι μέχρι τα μεσάνυχτα και περ' ακόμα. Στο μεταξύ αυτό, έκαναν και την εμφάνισή τους παρέες μασκαράδων: οι άντρες ντυμένοι με μακριά γυναικεία ρούχα κι οι γυναίκες με αντρικά κι όλοι σκεπασμένοι στο κεφάλι και στο πρόσωπο με μαύρα γυναικεία μαντήλια για να μη γνωρίζονται. Πιάνονταν κι αυτοί στο χορό, έκαναν αστείες κινήσεις για να προκαλούν τα γέλια, δεν τραγου-

Γράφει ο Πότης Γ. Ρουμελιώτης Λαογράφος

δούσαν όμως για να μη τυχόν τους γνωρίσουν οι άλλοι, θεωρούσαν επιτυχημένο το μασκάρεμά τους αν κατόρθωναν να μη γνωρίσουν από κανέναν.

Για την περίσταση αυτή, δηλ. το αποκριάτικο γλέντι, υπήρχαν παλιότερα - και σήμερα υπάρχουν - πολλά κατάλληλα τραγούδια, κωμικά, σατιρικά, που σκόρπιζαν άφρονο το γέλιο και τη χαρά, χωρίς να πειράζουν ή να προσβάλλουν κανέναν.

Τέτοια τραγούδια αναφέρω κι εγώ απ' όσα θυμάμαι:

1) Πιασ το τρι - μωρέ - πιασ το τρι -
πιασ το τρίβουν το πιπέρι.

Πιασ το τρίβουν το πιπέρι
του διαβόλου οι καλογέροι...

Με τα χέρια τους το τρίβουν και το ψιλοκοπανίζουν.
Με τα πόδια τους το τρίβουν και το ψιλοκοπανίζουν.
Με τη μύτη το σουμπάνε και το διπλοκοπάνανε.
Με τον κώλο τους το σπάνε και το τριπλοκοπάνανε.
Καθώς χορεύουν κάνουν και τις ανάλογες κινήσεις με το σώμα τους και προκαλούν άφρονα τα γέλια...

2) Μια γιρία παλιόγρια λάχανα μαγείρευε
και της ήρθε μια βουλή για να πάει να παντρευτεί.
Μια κλωτσιά του καπακιού κι άλλη μια του τσετζεριού
φάτε γάτες τα ζουμιά και σκυλιά τα λάχανα.
Γιατί εγώ θα παντρευτώ και θα νοικοκυρευτώ!!!

3) Κίνησα μια ημέρα Τρίτη, πήγα στο παππά το σπίτι.
Βρίσκω πέρδικα ψημένη και την παπαδία να υφαίνει.
Σκύφτω παίρνω μια μπουκιά και φιλώ την παπαδία.

4) Κάπου στην Αγια - Βαρβάρα είχα μια παλιά κουμπάρα
κι έμαθα το μονοπάτι κι όλο πήγαινα για δαύτη.
Κι εφυλάξαν μια βραδιά της κουμπάρας τα παϊδιά.
Παρακάτου μη ρωτάτε, τα παΐδια μου τηράτε!...

5) Κόρη με τα σγουρά μαλλιά και με τα μαύρα μάτια
στην πέρα ρούγα μην περνάς, στη δώδε μη διαβάνεις
γιατ' είν' ο γιος μου από κρασί κι από ψηλή ταβέρνα,
πιάνει φιλάει τις δμορφές, φιλάει τις μαυρομάτες....

Κι ακολουθούν πολλά ακόμη εύθυμα και σατιρικά
τραγούδια μέχρι που κουράζονται όλοι και πάνε στα
σπίτια τους να κοιμηθούν.

ΠΑΤΡΑ,
ΜΑΪΟΣ 1952

Αυτή τη φωτογραφία μου έδωσε η Τούλα Αλατάσα (γ. Διαντζίκη), που τη βρήκε φυλαγμένη στο πατρικό της σπίτι, στην Αράχοβα και την ευχαριστώ.

Δείχνει τις μεγάλες τάξεις του Δημοτικού Σχολείου Καρυών που έκαναν εκδρομή στην Πάτρα το έτος 1952.

Διακρίνονται οι δάσκαλοι: Σοφία Σδράλα, Ελένη Αρδάμη, Κων/νος Κωσταλάς, Γεώργιος Ντεβέκος και ο οδηγός του αυτοκινήτου Δημήτριος Σειμένης. Επίσης διακρίνονται η Αθηνά Λιατάκου και ο σύζυγός της Γεώργιος Κωστόγιαννης, που είχε φαρμακείο στην Πάτρα και τους υποδέχθηκαν εκεί.

Μαθήτριες: Τούλα Α. Διαντζίκη, Αρφοδίτη Π. Πίτσου, Πότα Σ. Μέρμηργα, Λέοπολδος Πανούση, Ντίνα Ι. Βαστή, Χάιδη Ματάλα, Βούλα και Φούλα Γκίτα, Ρήνα Π. Κεφχούλα, Χριστίνα Δ. Κουτσογεωργά, Πότα Λεβεντάκη κ.ά.

Μαθητές: Ιωάννης Γ. Ντεβέκος, Γεώργιος Χ. Κουτσόγεωργας, Αθανάσιος Γ. Κεφχούλας, Γεώργιος Θεοδωρίδης, Χρήστος Α. Χριστόπουλος, Γεώργιος Α. Χονδρόπουλος, Ιωάννης Γιαννακόπουλος, Σωτήριος Ι. Βαστής, Τέλης Διαμαντούρας, Δήμος Κ. Λεβεντάκης, Ντίνος Ντάρμος (Μπάκας), Κώστας Δ. Λάτος και άλλοι που δεν αναγνωρίστηκαν.

Παλιές φωτογραφίες μεμάτες αναμνήσεις

ΑΡΑΧΟΒΑ,
26 ΙΟΥΛΙΟΥ 1932

Ιη σειρά, παιδιά από αριστερά: Ελένη, Π. Ματάλα, Βασιλική Α. Λεβέντη, Κώστας Α. Λεβέντης. 2η σειρά, Παρασκευή Αθ. Αρδάμη, Παρασκευή Σπύρον Πρεκεζέ, Ελένη Θεοδ. Πίτσου, Μαργιώ Παρ. Πρεκεζέ, Ντίνα Κων. Μεντή, Βασιλ